

и качва. Бабини приказки сж тѣ. Ама защо нѣкога потъмнѣва мѣсеца, питате вие. Ще ви кажа. Всѣко дърво, човѣкъ, кжща или другъ правъ прѣдметъ, кога го грѣе слънцето или луната, хвърля сѣнка. Ето гледай нашитѣ сѣнки на земята. Сега сѣнкитѣ ни сж блѣдни, ама денемъ тѣ сж черни, защото слънчевата свѣтлина е много по-силна отъ лунната. Я ела, бре Цвѣтко, извика учителѣтъ на едно тригодишно момченце. Изправи се подъ моята сѣнка. Дѣтето не можа добрѣ да застане, но учителѣтъ го улови за ржцѣтъ и го сложи право въ сѣнката.

— Гледайте сега, каза учителѣтъ на всички, що го слушаха. Пакъ се вижда тѣлото на Цвѣтка, ала малко по-тъмно. Сжщото става и съ луната. Земята има сѣнка. Случва се понѣкога, че луната, като се върти около земята, отива въ нейната сѣнка и тогава ние я виждаме червена, тъмна, а не тъй желта или дори бѣла, както е сега. Нѣкога сѣнката покрива цѣлото лице на луната, а нѣкога само половината или частъ отъ нея. И тогава се казва, че има лунно затъмнѣние.

— Ами защо на луната се вижда, особено привечеръ като че ли има очи, носъ, уста.

— Да, така се вижда, ала тя нѣма никакви уста, нито очи. Ученитъ съ много уголѣмителни стѣкла, съ телескопи разглеждатъ, какво има по луната. Това, което ни се вижда, като очи, уста и т. н., сж равнини или вглѣбнатини, затъмнени отъ сѣнката на високитѣ планини около тѣхъ, които много добрѣ се виждатъ, защото слънцето хубаво ги грѣе.

— Калино, я иди горѣ, надъ библиотеката има единъ голѣмъ блокъ, земи го, та го донеси.

Момиченцето веднага отиде и донесе блокѣтъ. Учителѣтъ го разтвори, извади голѣми картини и почна по тѣхъ да показва.